

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

15. Cùm videritis abominationem desolationis, quæ dicta est à Daniele Propheta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

cata impiorum, quæ nunc propter præcepta eius in contrarium, voluntati eius aduersa videntur. Et hanc blasphemiam docens, iubet nos stare attonitos, & Dei sapientiam mirari, sui cerebri spectrum Dei sapientia nomine pallians.

IN MATTHÆI CAP. XXIIII.

15. *Cum videritis abominationem desolationis, quæ dicta est à Daniele Propheta, &c.*

Difficultatis huius loci causa.

Hic locus multis ex causis obscurus est, ut parum attendentibus valde dubium sit, quæ tandem sit ista abominatio desolationis, de qua Christus loquitur. Primum *abominatio desolationis*, vox in Scripturis rara est, nec nisi apud Danielem & hoc loco reperitur, nec significat abominandam desolationem iuxta consuetam Hebræorum phrasim, sed abominationem quæ desolationis causa aut principium erat. Ipsa quoque abominatio non designat aliquam rem propriam, sed ab effectu, id est, quæ execranda & abominanda est. Desolatio verò Græco quidem vocabulo *τὸ ἐρημώσεως* respondet, sed in Hebræo *stupendam*, vel admirabilem potius significat. Ita verba generalissima & dubia magnam difficultatem pariunt. Deinde Danielis locus valde incertus est. Ter enim cap. 9. 11. & 12. de hac abominatione desolationis loquitur. Et cap. quidem 9. atque 11. satis clarè de illa loqui videtur quæ facta est in vastatione Hierusalem, per Romanos. Quod enim cap. 9. dicitur; *In dimidiis hebdomadis deficiet hostia & sacrificium, & erit in templo abominatio desolationis, & usque ad consummationem & finem perseverabit desolatio*; non nisi de cessantibus legalibus redemptione per Christum facta, & statim (ad maiorem eius rei euidentiâ) templi vastatione consequente, intelligi potest. Similiter quod cap. 11. dicitur, *Venient super eum tristes & Romani, &c. moxque paulò post, Auferent iuge sacrificium, & dabunt abominationem in desolationem*, non nisi de vastatione Hierosolymæ per Romanos facta intelligi potest. At tamen cum in fine cap. 12. sic legimus: *A tempore cum ablatum fuerit iuge sacrificium, & posita fuerit abominatio in desolationem, dies 1290. Beatus qui expectat & peruenit usque ad dies 1335.* non nisi de fine seculi, & de sublato per Antichristum Christianorum sacrificio, eiusque breui regno intelligi posse videntur. Christus ergo hoc loco de eadem loqui videbitur.

Et P
tia.
ven
loqu
Iren

stum
iung
rum

tu I

Tunc

verbi

impu

quib

Luca

tharu

Q

12. de

loqui

fuera

enim

in cru

cidit

Eccle

Præd

ipsis,

N

loqui

dais p

abom

enim

nos f

Sed q

fine &

se exp

quo r

Dani

Chri

faris

lib. 18

gi po

Titi

Et

Et pro hoc sensu faciunt Christi verba proximè præcedentia. *Prædicabitur hoc Euangelium regni uniuerso orbi, & tunc veniet consummatio.* Hæc enim verba non nisi de fine seculi loqui videntur. Quare de illo tempore hæc verba exponit Irenæus lib. 5.

Attamen non nisi de vastatione Hierosolymitana Christum hîc loqui, duo inuictè demonstrant. Vnum quod subiungit: *Tunc qui in Iudæa sunt, fugiant ad montes, &c.* alterum quod Lucas adiecit: *Cum videritis circumdari ab exercitu Ierusalem, tunc scitote quia appropinquat desolatio eius. Tunc qui in Iudæa sunt, &c.* vt hîc in Matthæo. Quod multis verbis explicat August. epist. 80. ad Hesygium. Quare nimis impudens Calvinus est, qui vt singulariter sapiat, falli eos ait quibus videtur hoc loco notari Hierosolymitæ obsidio; nec Lucæ verba illis suffragari, quia non idem quod dixit Matthæus, sed aliud quid ei dicere propositum fuit.

Quid autem illud aliud sit, non exponit. Daniel igitur cap. 12. de iugi sacrificio & de abominatione desolationis quum loquitur, non illa intelligit de quibus cap. 9. & 11. loquutus fuerat, sed illa quorum priora typus & figura fuerant. Iuge enim sacrificium Iudæorum typus erat sacrificij Christi tam in cruce quàm in cæna: & abominatio desolationis quæ accidit Iudæis, typus erat futuræ desolationis abominandæ in Ecclesia Christiana per Antichristum in fine seculi venturam. Prædicatum autem fuit Euangelium toto orbe ab Apostolis ipsis, & quos illi mittebant, vt ad Rom. 10. Paulus testatur.

Nunc autem alia difficultas est, intelligendo Christum loqui de illa vastatione quam Daniel cap. 9. & 11. prædixit, Iudæis propria; quæ tamen definitè & in particulari fuerit hæc abominatio desolationis quæ stetit in templo Iudaico. Hoc enim alij volunt esse ipsam templi vastationem per Romanos factam, vt Petrus apud Clementem Const. Apost. lib. 1. Sed quia tunc fugiendi tempus non erat, illa Petri verba de fine & consummatione huius abominationis, non de ipsa in se exponi debent. Alij de idolo Antiochi dictum putant, de quo 1. Machab. cap. 1. ver. 28. legitur, & de quo vaticinatur Daniel cap. 8. Sed hoc prorsus falsum esse manifestum sit, quia Christus de eo quod futurum est loquitur. Alij statuem Cæsaris à Pilato in templum inuectam, de quo Iosephus Antiq. lib. 18. c. 5. aut de equestri statua Adriani ibidem posita intelligi posse coniciunt, vt Hieron. in hunc locum. Alij statuem Titi Imperatoris, qui urbem expugnauit, exponunt, vt Chry-

Abominatio desolationis quid hoc loco significet.

Difficultas in contrarium soluitur.

1.

2.

3.

4.

O

5. Iostomus in hunc locum in pleno commentario. Alij ipsum exercitum Rom. intelligunt, qui cum imaginibus Cæsaris quas in vexillis ferebant, Ierosolymam obsidebant sub Cestio Floro; maximè propter verba Lucæ, *Cum videritis circumdari ab exercitu Ierusalem.* Et hunc sensum latè exponit Cæsar Baronius in Annalibus tanquam valde probabilem, quia ante illud tempus imagines Cæsaris Romani in Iudæam non inferebantur. Sed quia hæc abominatio in ipso templo futura describitur, alius sensus querendus est. Abominatio igitur desolationis *stans in loco sancto*, id est, in templo, ut Daniel loquitur c. 9. est illa barbara templi prophanatio quam in templo quod occupauerant, seditiosi quidam Iudæi Zelate dicti exercuerunt, multos in templo trucidando, & in eo quasi in castro contra ciues suos & contra Romanos bellum gerendo, in prima illa obsidione per Florum facta, quæ postea soluta est. Illa enim abominatio, quam paulò post sequuta est extrema totius populi desolatio, ponitur hic à Christo in signum futuræ destructionis vrbis Hierusalem, & in signum, fugiendi piis atque electis, ut visa illa abominatione in templo, *fugiant ex Iudæa ad montes*, id est, ad loca rura. Iuxta quam Christi hoc loco admonitionem, soluta illa prima obsidione Flori, & antequam ad secundam obsidionem veniret Titus, Christiani omnes relicta Iudæa recipiebant se trans Iordanem in oppidum quoddam Regis Agrippæ, Pellam dictum, ut narrat Euseb. libro 3. capite 5. hist. Eccles.

22. *Nisi breuiati fuissent dies illi, non fieret salua omnis caro: sed propter electos breuiabuntur dies illi.*

CHRISTUS adhuc de propriis Iudæorum calamitatibus differens, ait illas tantas fore, ut nisi pauciores forent illarum calamitatum dies quam Iudæorum peccata mererentur, nullus Iudæus aut mortem aut diram captiuitatem euaderet: sed propter eos qui ex Iudæis credituri erant, vel certè ab illis quantumuis incredulis nascituri ut credentes fiant, pauciores fore illius vastationis dies, & victorè exercituum iræ ac vindictæ suæ modum imposurum. Moxque de suo aduentu & consummatione seculi disputatione orditur Christus. *Tunc si quis vobis dixerit, Hic est Christus, &c.* id est, Post excidium Hierosolymitanum, & post finitam atque abbreviatam Iudæici populi vastationem, audite signa aduentus mei ad Iudiciũ. Quantumlibet enim hic aduentus ab illa vastatione